

4/2009 • ročník XVII. • cena 18 Kč/0,60 €

Korene

prvý slovenský časopis v ČR

**Senátor
a grafik
v Pyramíde**

**Personálny
lízing?**

**O najkrajšiu
kraslicu**

**Slovensko:
krajina, ktorej
rozumiete**

**Andrea Kalivodová,
sólistka Štátnej opery Praha**

A. Kalivodová:

„Je lepšie zomrieť pre niečo, než žiť pre nič.“

Karel Ulík

Foto: J. Mevald a archív AK

BOLO TO SÍCE KRÉDO OBDIVOVANEJ MÁRIE CALLASOVEJ, ALE PLNE ODPOVEDÁ JEJ NATURELU A NÁHLADU NA ŽIVOT. O MEZOSOPRÁNISTKE ŠTÁTNEJ OPERY PRAHA ANDREE KALIVODOVEJ BY SA DALI NAPÍSAŤ RIADKY PLNÉ SUPERLATÍVOV O TOM, AKÁ JE TO SKVELÁ SPEVÁČKA, KRÁSNA A PRÍJEMNÁ ŽENA. VŠETKO BY BOLA PRAVDA. TIEŽ BY SOM MOHOL NAPÍSAŤ V LUDOVEJŠOM TÓNE, ŽE JE TO DIEVČA KRV A MLIKO A ANI TROCHA BY SOM NEBLAFOVAL ALE PRE MŇA JE TO ENERGETICKÁ BOMBA ...

Rusalka

Môžem napísať, že ste skutočne federálna umelkyňa?

Narodila som sa síce v Hanáckych Aténach - ako sa tiež poeticky hovorí Kroměříži, ale skoro po narodení sa rodičia presťahovali do Brna. Musím dodať, že polovica príbuzenstva žije na Slovensku v oblasti Nízkych Tatier, kde som často trávila prázdniny a ten kraj je blízky môjmu srdcu.

Čo ste v Brne študovali a čo Vám dala táto moravská metropola?

Absolvovala som tam konzervatórium u profesorky Jarmily Janíčkovéj a potom znamenala prvé výraznejšie úspechy - stala som sa napríklad absolútnou víťazkou celo-

štátnej súťaže českých konzervatórií v Pardubicách. Študovala som aj u skvelej speváčky Nadeždy Kniplovej. Popri štúdiu som sa pravidelne zúčastňovala medzinárodných majstrovských kurzov, vždy u špičkových pedagógov a umeleckých osobností (Ralf Diiring, Franz Lukasowski, Alexe Galí, Eva Blahová, Fabio Luissi, Otto Schenk a ďalší). Nakoniec som sa rozhodla pre ponúkanú stáž na Universitát für Musik und Drastellende Kunst Wien a strávila rok vo Viedni.

Tam niekde by sme mali hľadať aj prvé veľké úspechy vo Vašej kariére?

Určite bola tou najzvučnejšou predohrou k sláve prvá cena Nadácie Emy Destinovej na medzinárodnej speváckej súťaži The Anglo-Czechoslovak trust v roku 2001 v Londýne, kde som bola pozvaná na koncert mladých ná-

dejných spevákov priamo do londýnskej Covent Garden, a môj debut bol veľmi úspešný. Stala som sa tiež semifinalistkou Belvedere International Singing Competition vo Viedni.

Na základe prvých zahraničných triumfov by sa dalo aj vo Vašom prípade povedať, že doma nieje nikto prorokom?

Na dosky Štátnej opery Praha som sa po prvý raz postavila v roku 2001 v projekte Búchanie do železnej opony (súbor dvoch oper Vladimíra Wimmera). Rok potom som debutovala na doskách ostravského Národného divadla v úlohe Končakovny v opere Alexandra Borodina Knieža Igor. Na jeseň toho istého roku som ešte absolvovala s produkciou Opera Praha veľké turné s operou Xerxes. Pre túto operu som našťudovala úlohu Amástrys, s ktorou som potom s veľkým úspechom navštívila tiež Nemecko, Švajčiarsko, Francúzsko a Luxembursko.

Od roku 2002 som už pravidelne hosťovala v Štátnej opere Praha a o rok neskôr mi ponúkli angažmá, ktoré som prijala s veľkou radosťou a Štátnu operu som začala považovať za svoju domovskú scénu.

V ktorých postavách Vás mohli vidieť diváci najčastejšie?

Stvárnila som celý rad krásnych úloh - Tretiu dámu v Čarovnej flaute, Maddalenu v Rigolettovi, Rosaliu v Nížine, Alisu v Lucii di Lammermoor, Ježibabu v Rusalke, Suzuki v Madamme Butterfly, Fenenu v Nabuccovi a predovšetkým Carmen, ktorú som predvádzala tiež v košickej Štátnej opere a hosťovala som s ňou aj v maďarskom Šoproni.

Stala sa Carmen pre tak mladú umelkyňu už životnou úlohou?

Na javisku som živým prvkom a musím mať pocit, že som urobila pre úlohu maximum. Chceme sa ako Carmen prebúdať, usínať ako

Atraktivita vzhľad a radosť zo života

ona, cítiť ju v priebehu dňa aj skúšok. A preto si v ten daný okamih nedokážem predstaviť, že by som žila aj inú úlohu. Pre mňa je to jedinečná opera, ktorá musí zasiahnuť aj laika. Carmen je úžasná žena, „búrka“, čo sa prihrnie na javisko a neustále prekvapuje niečím novým. Je zášť a nenávisť na každom rohu a ja s tým nič neurobím. Carmen je len malá potvora. Koniec koncov, myslím si, že každá žena má v sebe trochu tej Carmen. Každá sa predsa chceme zaľúbiť, túžime po obdive mužov, chceme, aby sa za nami otáčali. Žena, ktorá povie, že to tak nie je, nehovorí pravdu. Je tu však niečo, čo sa mi na nej nepáči - to, ako ničí Josého, ktorý z lásky k nej prichádza v živote úplne o všetko. V tom sme iné...

Carmen

Ani sa mi nechce veriť, ako môže tak pekná žena mať v obľube okrem živeľnej Carmen napríklad aj Ježibabu z Dvořákovkej Rusalky, v ktorej ste boli tiež skvelá.

Byť Ježibabou znie síce ako nelichotivý údel, avšak Ježibaba v Rusalke je nádherná postava. Veľmi si vážim túto príležitosť. Dvořáková sugestívna hudba inšpiruje k veľkému zážitku. Aj keď som vstúpila do hotového predstavenia, mala som čas pripraviť si úlohu spolu s režisérom Zdenkom Troškou a dirigentmi Jánom Chalupčekom a Františkom Drsom, a to spevácky i herecky.

Môžem nahliadnuť do Vášho pracovného diára a budem sa veľmi myliť, keď poviem, že je preplnený na dlhý čas dopredu?

Je to tak, pretože sa nebránim ani iným žánrom, pokiaľ ich zaspievam a neuškodí hlasu. Veľa zahraničných operných spevákov nepokladá role v kvalitných muzikáloch ako West Side Story či Cats za vybočenie. Nové veci ma baví. Aj keď svet opery je nádherný, býva trochu uzatvorený do seba a to sa mi nepáči.

V pražskom Žofíne

Spievanie, či už v opere alebo v iných žánroch, by malo byť pre radosť. A to ako pre speváka na javisku, tak pre divákov v hľadisku. Rada čítam. Mám v obľube poéziu, hádam preto, že my umelci tak trochu lietame v emóciách, eufórii alebo melanchólii, to preto, že nosíme svoje city na scénu.

K tým „iným žánrom“ a vystúpeniam mimo klasické operné pódium môžeme priradiť ktoré vystúpenia a koncerty?

Tak napríklad v decembri 2003 som vystupovala so sólistom Metropolitnej opery z New Yorku Leo Nuccim na pražskom Žofíne. O rok neskôr to bol galakonzert pri príležitosti vstupu Českej republiky do Európskej únie vo veľkej sále viedenského Konzerthausu. Pravidelne koncertujem nielen na starom kon-

pila na koncertoch v bruselskom Bozarskom paláci a v Kremľskom koncertnom paláci v Moskve.

Váš atraktívny vzhľad radosť zo života bývajú často pastvou pre objektívny a perá bulvárnych novinárov. Dá sa tomu nejak zabrániť?

Ja to neriešim a beriem tieto a podobné veci športovo.

Operné speváčky musia predsa zažiť plné, iskriivé chvíľky, musia z niečoho na javisku čerpať - dobýjať sa. Musia žiť skutočne svoj život aj tie chvíľky na javisku. Vezmite si Máriu Callas alebo Emu Destinnovú... Napríklad Mária Callasová bola strelec ako ja. Keď si čítam jej memoáry, tak mi to niekedy pripadá, že je to môj život. (Memoáry Márie Callasovej patria medzi tie knihy, ktoré Andrea má na

nočnom stolíku v pohotovostnej polohe - pozn. autora.) „Boli temperamentné a skutočné, určite tým veľmi provokovali a tak nielen z môjho pohľadu to boli skutočné dámy“ -konštatuje na záver sólistka Štátnej opery Praha Andrea Kalivodová.

Ja si len dovoľm vstúpiť do jej vyznania dosť zá-

sadnou korektúrou. Mária Callasová bola naozaj mýtická umelkyňa, ale súmrak jej života bol predčasný a smutný.

Spresidentom Havlom

tinente, ale navštívila som tiež Japonsko, Kóreu a USA. Patrila som tiež medzi účastníkov európskeho turné hviezd k 60. výročiu konca druhej svetovej vojny, s ktorými som vystú-